

har været Comiteen ubekjendt, og jeg tør bestemt paastaae, at den ærede Rigsdagsmand vil finde det Allsammen antydet og udtalt i selve Comiteens Betænkning. Derefter har den ærede Rigsdagsmand fremhævet nogle virkelige Forskjelligheder mellem ham og Comiteen; men jeg troer dog ogsaa at kunne sige, at der blandt disse have været nogle, med Hensyn til hvilke det forekommer mig, at man, idetmindste efter den ærede Rigsdagsmands Udtryksmaade, let maa kunne faae en Forestilling om, at de ere af en langt større og mere indgribende Betydning, end de i Virkeligheden ere. Der er vistnok Forskjelligheder inellem os, om hvilke det imidlertid ganske sikkert maa indrømmes, at de mere kunne betragtes som blotte Udtryksforskjelligheder, og som ganske vist ikke ville faae nogen egentlig praktisk Betydning. Jeg henregner saaledes dertil i det Hele, hvad der udførligt blev fremført af ham med Hensyn til Affattelsen af den første Paragraph i Modsetning til den Affattelse, der findes i Udkastet. Jeg troer ikke at tage fejl, naar jeg siger, at det navnlig af den ærede Finanzminister ogsaa udtrykkeligt blev fremhævet, uagtet han vilde fastholde den Fremstilling, som er givet i Udkastet, at nogen egentlig praktisk Forskjellighed heller ikke vilde blive en Følge deraf, og jeg troer, at, naar man betragter baade den ene og den anden Redaction, og jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsmand om, at begge have været undergivne mange Timers Betragtning i Comiteen, vil man komme til det vistnok lidet lystelige Resultat, at den Affattelsesmaade, som vi have fulgt, har sine Mangler, og den Affattelsesmaade, som findes i Udkastet, ligeledes har sine Mangler, med andre Ord, vi komme netop tilbage til det samme Standpunkt, som den ærede Rigsdagsmand særdeles godt maa kjende, eftersom han selv har befundet sig paa det som Referent for den Comitee, som tidligere har været nedsat til denne Sags Behandling i Roeskilde Stænder, hvor han netop aabnede Debatterne derom med den Erklæring, at en saadan Bestemmelse af den egentlige Pensionsberettigelse maatte erkjendes for at være yderst vanskelig, for ikke at sige umulig. Af mere praktisk Betydning ere uagtelig de Forskjelligheder, som fremhævedes af den ærede

Rigsdagsmand med Hensyn til selve Pensioneringen af Embedsmænd og deres Efter, navnlig hvad det første angaaer med Hensyn til den Scala, om jeg maa kalde det saa, som var fulgt fra Comiteens Side i Modsetning til den, som var foreslaaet i Udkastet. Jeg troer, at hans Bemærkninger i den Henseende kan i det Bæsentlige sammentrænges i to Hovedmomenter, idet han nemlig har meent, at Comiteen urigtigt har tillagt den kortere Tjenestetid en altfor stor Betydning med Hensyn til Pensionen, og den længere Tjenestetid derimod en altfor ringe. Hvad nu det første Punkt angaaer, saa har jo Comiteen i sin Betænkning udtalt de Grunde, som have ledet os. Det var navnlig de to Grunde, at det paa den ene Side maa erkjendes, at virkelig mange Embedsmænd, naar de paa Grund af Sygdom, Svaghed eller anden utilregnelig Årsag, thi Andet kan der ikke være Tale om, komme til at gaae af efter en Tjenestetid af nogle År, f. Ex. 5 eller 10 År, vilde, naar man fulgte de Regler, der ere givne i Udkastet, i de allerførste Tilfælde blive priisgivne for Mangel, og paa den anden Side at en saadan Afgang i de tidligere Tjenesteaar dog forholdsviis vil blive saa sjelden, at det ikke kan ventes at frembringe nogen egentlig betydelig Bebyrdelse for Statskassen. Det er Argumenter, som den ærede Rigsdagsmand ogsaa maa kjende, thi de ere ligeledes i sin Tid blevne fremhævede af ham som Referent for Comiteen, der tidligere befandt sig i samme Situation som vi, og det af den simple Grund, at den havde omtrent det samme Udkast, som det, vi nu have. Comiteen raisonnée nu med Hensyn hertil paa samme Maade, som vi have raisonneret; den fremhævede netop disse to Argumenter maastee med en større Styrke og med bedre valgte Ord, end jeg her har kunnet det, men det var disse to Argumenter, som bleve fremhævede af den, og det navnlig, fordi Udkastet havde bestemt, hvad der er noget forskjelligt fra det nuværende Udkast, at Embedsmænd indtil en Tjenestetid af 15 År kun skulde have indtil 30 pCt. af deres Gage i Pension, uden at der var Tale om noget som helst Minimum, og Comiteen fremhævede da, efterat have støttet sig paa disse Argumenter, at det dog vilde være høist